

Pujar al cel

Joan F. Mira

No pensen vostès que, com que ha arribat l'estiu amb més calor de la que toca, hem d'oblidar les coses més serioses de la vida, que són en realitat les de la mort: disculpen la imprudència impertinent, però això em van ensenyar de ben petit en la doctrina, i això ensenyaven també els filòsofs grecs, i algun de romà. Ni pensen tampoc que és matèria de temps passats, de dogmes caducats, d'aquelles coses que no són modernes ni entren en les notícies quotidianes. Tot al contrari: ens ho recorda la Santa Mare Església, que vetla perquè no pequem de pensament ni d'obra, que trau al carrer la massa dels fidels per combatre el mal moral que ens duu a la mort eterna. I ens ho recorden sobretot els qui busquen la mort pròpia i la dels altres com a camí directe al paradís. Perquè sempre hi ha hagut maneres diferents d'assegurar-se la glòria eterna, que és l'objectiu més sublim dels humans: de què ens serveix guanyar el món si perdem l'ànima?, han preguntat sempre amb molta raó els predicadors. Una vida virtuosa no sempre és suficient garantia, perquè tothom pot tindre un mal moment, caure en pecat al final, i acabar en les flames eternes, com demostra a bastament la *Divina Comèdia*, i com ens descrivien amb exemples il·lustrats el catecisme i els llibres de pietat infantils. En un que jo llegia, hi havia dos amics que es prometien, en cas de trànsit prematur, tornar de l'altre món i explicar com havia acabat l'aventura de viure, i un d'ells, en efecte, es va morir encara adolescent (a efectes de la moral d'aquesta història), es va aparèixer a l'altre i li explicà que havia mort en pecat (ja podem imaginar en quin pecat...), i cremava per tant en les flames de l'infern. Poca broma amb el tema. Convertiu-vos, pecadors. Hi ha, però, alguns procediments acreditats per aconseguir la certesa d'un trànsit positiu, i no haver de viure amb l'angoixa del dubte, com vivien els luterans, els calvinistes i els jansenistes de Port-Royal, més que no pas els catòlics. Un sistema, d'origen francès, són els nou primers divendres de mes, promesa divina a santa Margarida Maria d'Alacocque: combregueu nou divendres seguits en honor del Cor de Jesús i, passe el que passe, morireu en gràcia i amb passaport segur al paradís. Un altre sistema, d'origen administratiu i vaticà, és adquirir –jo el tinc—un document firmat i segellat en l'oficina romana corresponent, segons el qual, i previ pagament de la taxa reglamentària, la benedicció apostòlica de Sa Santedat –en el meu cas l'amable Joan XXIII— garanteix que en l'instant de la mort, pronunciant el nom de Jesús, se us obriran les portes del cel; o almenys les del purgatori, si és que encara n'hi ha.

El tercer sistema segur i acreditat és el martiri, que tant d'èxit va tindre en temps de l'imperi romà: negueu-vos a adorar l'emperador, feu-vos matar per la fe, degollats, rostits o devorats per les bèsties, i la glòria és immediata i segura. Amb aquest procediment l'Església va omplir abundantment el santoral canònic, i encara l'omple: només heu d'anar-hi afe-

gint els màrtirs de la Cruzada espanyola –que són inacabables—, com feia tan sovint Joan Pau II. Afusellats per la bona causa, i al cel directament. Ara bé, pel que sembla, l'islam manté amb molt més vigor que el cristianisme la fe en la mort violenta i voluntària: l'Alcora és ara mateix molt més potent que l'Evangelí, i Mahoma convenç més que Jesucrist. No tinc notícia de voluntaris cristians per al martiri, disposats a volar sense escales al paradís pel procediment de bomba en la cintura, camió amb explosius o avió precipitat contra edifici singular. Els cristians pujaven al cel, en cas extrem, amb una mort passiva, els musulmans la prefereixen activa. Si això és un xoc de civilitzacions, els fidels radicals de l'islam xoquen amb més decisió, no hi ha dubte: ells creuen de debò en el paradís, i els cristians només fan veure que hi creuen. Entre la fe incondicional i la il·lusòria, sempre hi ha hagut una distància immensa.

“No tinc notícia de voluntaris cristians per al martiri, disposats a volar sense escales al paradís pel procediment de bomba en la cintura, camió amb explosius o avió precipitat contra edifici singular. Els cristians pujaven al cel, en cas extrem, amb una mort passiva, els musulmans la prefereixen activa. Si això és un xoc de civilitzacions, els fidels radicals de l'islam xoquen amb més decisió, no hi ha dubte”